

Πεντηκοστή - Ψυχοσάββατο (Θεοδόσιος Μαρτζούχος Αρχιμανδρίτης Ι. Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

‘Ο Χριστὸς “ἐπεξηγώντας” στοὺς Σαδδουκαίους τὸ μυστήριο τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ἔλεγε ὅτι εἶναι Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακὼβ καὶ “οὐκ ἔστιν Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων” (Ματθ. 22, 32). Αὕτη τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ ἀκολουθώντας ἡ Ἐκκλησία ἔθαπτε τοὺς βιολογικὰ νεκροὺς Χριστιανοὺς ἔξω ἀπὸ τὸν ναό, ἐντός τοῦ ὁποίου τελοῦσε τὰ μυστήρια καὶ ἴδιαιτέρως τὴν Εὐχαριστία θεωρώντας ὅτι “παρὰ τῷ Θεῷ πάντες ζῶσι”.

Τὰ ψυχοσάββατα καὶ τὰ μνημόσυνα τῶν κεκοιμημένων (ὅταν τελοῦνται μὲ τὸν σωστὸ τρόπο) εἶναι ἡ οὐσιαστικότερη φανέρωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στὴν Ἐκκλησία οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονται νὰ πάψουν νὰ εἶναι μονάδες, τμήματα, μέλη καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐνωποιηθοῦν στὸ ἔνα σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Νὰ γίνουν ἀδέρφια. Νὰ γίνουν ἔνα σῶμα. Νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ ἀποσπασματικὸ καὶ νὰ γίνουν δλοκληρία. Νὰ βιώσουν τὰ λόγια τῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πατέρα ὅταν παρακαλεῖ γιὰ τοὺς μελλοντικοὺς Χριστιανοὺς

(ποὺ θὰ ὑπάρξουν ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν ἀποστόλων): “νὰ εῖναι ἔνα ὅπιας ἐμεῖς (Πατὴρ καὶ Υἱὸς) εἴμαστε ἐνωμένοι καὶ νὰ ἐνωθοῦν μαζί μας γιὰ νὰ πιστεύσει ὁ κόσμος ὅτι Σὺ μὲ ἔστειλες” (Ἰω 17, 21).

Αὕτὸ τὸ ἔργο, τῆς ἐνώσεως μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μεταξύ μας, γιορτάζουμε στὴν ἔορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Ἅγιος Παράκλητος ἔρχεται μὲ τὴν Πεντηκοστὴ στὸν κόσμο καὶ στὴν Ἔκκλησίᾳ γιὰ νὰ ὁδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀλήθεια τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὸν ἔγωισμὸ ὁ ὄποιος κάνει δύσκολη τὴν ἐνότητα.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἄγιο φωτίζει καὶ ἀγιάζει τὶς καρδιὲς ὥστε νὰ μάθουν νὰ ἀγαποῦν καὶ ἔτσι νὰ μοιάσουν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ κέντρο τοῦ κύκλου. Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἀκτίνες τοῦ κύκλου. Ὅσο πορευόμαστε πρὸς τὸ κέντρο τοῦ κύκλου τόσο πλησιάζουμε καὶ μεταξύ μας. Ἐγγίζοντας πρὸς τὸν Χριστὸ “ἐν ταυτῷ” ἐγγίζουμε καὶ πρὸς ἀλλήλους. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ φωτίζει σ' αὐτὴν τὴν διπλὴ πορεία ἐνδυναμώνοντάς μας στὸν κόπο τῆς ἔξόδου ἀπὸ τὴν ἔγωιστική μας αὐταπάτη. Μένοντας στὸν ἔγωισμό, μένουμε μόνοι. Ἀκίνητοι σὲ αὐταπάτη ἀεικινησίας. Ἀπλησίαστοι καὶ ἀδιάφοροι. Ξένοι. Μὲ μία καρδιὰ ποὺ γίνεται σιγὰ-σιγὰ “λίθινη”. Ὁ Θεὸς μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, διὰ τοῦ προφήτη Ἱεζεκιήλ, κραυγάζει: “Δῶστε μου τὴν πέτρινη καρδιά σας καὶ θὰ τὴν κάνω σάρκινη” (Ιεζ. 36, 26). Σὲ μᾶς μένει νὰ ἀνταποκριθοῦμε. Ἄν ναί, τότε θὰ ρθεῖ καὶ θὰ κατοικήσει μέσα μας καὶ θὰ γεμίσει ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ Ἅγιου Πνεύματος: “ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἔγκράτεια” (Γαλ. 5, 22).

“Οταν, λοιπόν, αὐτά, ἔστω καὶ κατ' ἀρχὰς καὶ ἐν μέρει, ἀρχίσουν νὰ ὑπάρχουν στὰ μέλη-χριστιανοὺς τῆς Ἔκκλησίας, τότε ἀρχίζει νὰ σαρκώνεται τὸ μέγα μυστήριο τῆς Ἔκκλησίας. Τότε οἱ Χριστιανοί, μέσα στὴν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ τὴν ὅποια Ἐκεῖνος τοὺς ἔδωσε καὶ γιὰ τὴν ὅποια χαίρουν• ἀγαποῦν καὶ νοιάζονται ὁ ἔνας τὸν ἄλλο. Γίνονται ἀδέρφια. Ἀποχτοῦν κοινότητα σκέψης καὶ τρόπου. Γίνονται κοινότητα σὲ ὅλα, στὴν χαρά, στὴν θλίψη, στὶς ἀνάγκες, στὴν ἄνεση. Τότε οἱ ἀρετὲς ποὺ φυτρώνουν σιγὰ-σιγὰ στὴν καρδιὰ ἀρχίζουν νὰ καρποφοροῦν καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι (δικοί μας καὶ ξένοι) γίνονται ἀδέρφια μας.

Γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμία καὶ τὸ τρεπτὸ τῆς φύσεως οἱ χριστιανοὶ ἀγωνίζονται γιὰ ὅσο γίνεται μεγαλύτερη μετοχὴ στὴν χάρη τοῦ ἄγιου Πνεύματος. Ὁχι μηχανικά, μὲ μόνη τὴν μετοχὴ στὰ μυστήρια, ἀλλὰ ούσιαστικά. Μὲ τὴν βοήθεια τῶν μυστηρίων, στὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὸν ψυχοσωματικὸ ἔγωισμὸ ποὺ ἐμποδίζει τὴν ἀγάπη καὶ ἀνακόπτει τὴν πορεία πρὸς τὴν ἀδερφό.

Στὴν γιορτὴ λοιπὸν τῆς ἄγιας Πεντηκοστῆς ποὺ εῖναι φανέρωση τοῦ τρόπου τῆς Ἔκκλησίας, οἱ χριστιανοὶ (τὴν παραμονὴ) προσεύχονται γιὰ τοὺς ἀδερφούς τους

ποὺ ἔχουν φύγει ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ ἔχουν περάσει στὴν κατάσταση ποὺ προσδιορίζεται μόνον ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ μέτρο ποὺ κάποιος ἔγινε μέτοχος τῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ, τόσο Τοῦ μοιάζει, τόσο ἄνεση ἔχει στὴν σχέση μαζί Του. Οἱ μάρτυρες καὶ οἱ Ἅγιοι, μεγάλῃ· οἱ ὑπόλοιποι χριστιανοί, ἀνάλογα. “Ἄστηρ ἀστέρος, διαφέρει ἐν δόξῃ”. Ἀτυχῶς κάποιοι, πολὺ λίγο ἥ καὶ ἐπικίνδυνα λίγο, ὥστε τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ νὰ εῖναι γι' αὐτοὺς ξένο ἥ καὶ ἐνοχλητικό!

Ἐρχεται λοιπὸν τώρα ἥ Ἔκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ προσεύχεται μὲ τὴν Εὔχαριστία τὴν παραμονὴ τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, (ποὺ εῖναι ἥ γιορτὴ τῆς δυνατότητος τῆς ἀνθρώπινης ἀλλαγῆς), καὶ παρακαλεῖ τὸν Κύριο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸν Δεσπότη Χριστό, γιὰ ὅλους ὅσοι βρίσκονται ἐνώπιόν Του: Νὰ παραβλέψει ἀδυναμίες. Νὰ συγχωρήσει λάθη. Νὰ παραγράψει ἀγνοήματα. Νὰ δώσει ζωή. Νὰ φέρει ἐλπίδα ἀναπαύσεως.

Ἡ Ἔκκλησία παρακαλεῖ καὶ ἰκετεύει. Ὁ Χριστὸς θέλει. Ἡ τραγωδία εῖναι ὅτι ἵσως κάποιος δὲν ἔπιθυμεῖ καμμιὰ ἀλλαγή... Ἄκομα καὶ τὴν ἐπομένη μετὰ τὸ ψυχοσάββατο ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅλη ἥ Ἔκκλησία γονατιστὴ παρακαλεῖ γιὰ ὅσους ἔχουν φύγει “Δέξου Κύριε δεήσεις καὶ ἰκεσίες καὶ ἀνάπαυσε ὅλους τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδερφούς, τὰ τέκνα ὅλων καὶ κάθε ἀνθρωπο, ὅλους ὅσους ἔχουν πιεθάνει, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ...”.

Ἡ συμμετοχή μας λοιπὸν στὴν γιορτὴ ἀς γίνει μία προσπάθεια κατανόησης τῆς σχέσης μας μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (κάθαρση-φωτισμό). Μετοχὴ στὰ χαρίσματά του ποὺ μόνον στὴν Ἔκκλησία ὑπάρχουν καὶ δίνονται. Ἀγάπη γιὰ τὴν Ἔκκλησία, τοὺς ἀδερφούς μας δηλαδή, ζωντανοὺς καὶ κεκοιμημένους.

Κάποια στιγμὴ καὶ μεῖς θὰ χρειαστοῦμε αὐτὴ τὴν ἀγάπη.

Μὲ ἀγάπη καὶ εὐχὲς

ὁ ἔφημέριος

π. Θεοδόσιος

Πηγή: agiazoni.gr